

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku w XIV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Machnik

Protokolant: st. sekr. sąd. Dariusz Kuczyński

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Słupsku Marcina Natkańca

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2016 r. sprawy:

J. Ł. (Ł.)

s. M. i K. z d. L. (...)

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 7 marca 2016 r. w S. przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci marihuany o łącznej wadze 8,04 grama netto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

2. w okresie czasu od stycznia 2016 r. do 17 marca 2016 r. w S. działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił środka odurzającego ustalonym i nieustalonym osobom w tym:

- A. J. co najmniej raz w ilości 0,5 grama za kwotę 25 zł,

- N. Ł. co najmniej trzy razy w ilości 1,5 grama łącznie za kwotę co najmniej 75 zł łącznie,

- M. N. (2) co najmniej dwa razy w ilości 2 gramów łącznie na kwotę co najmniej 100 zł łącznie oraz innym nieustalonym w sprawie osobom,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

A. J.

c. J. i A. z d. G.

ur. (...) w C.

oskarżonej o to, że:

3. w okresie od lutego 2016 r. do 7 marca 2016 r. w S., nielegalnie wbrew przepisom ustawy posiadała środki odurzające w postaci marihuany w ilości 0,5 grama netto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

N. Ł. (Ł.)

c. R. i L. z d. L.

ur. (...) w B.

oskarżonej o to, że:

4. w okresie od stycznia 2016 r. do 7 marca 2016 r. w S., nielegalnie wbrew przepisom ustawy posiadała środki odurzające w postaci marihuany w ilości 1,5 grama netto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

M. N. (2) (N.)

s. M. i M. z d. K.

ur. (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

5. w okresie od stycznia 2016 r. do lutego 2016 r. w S., nielegalnie wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości 2 grama netto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

I. uznaje oskarżonego **J. Ł.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **J. Ł.** w ramach czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku za winnego tego, że w okresie od stycznia 2016 r. do 17 marca 2016 r. w S. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił środka odurzającego w postaci marihuany A. J. w ilości 0,5 grama za kwotę 25 złotych, N. Ł. trzy razy w ilości łącznej 1,5 grama za łączną kwotę 75 złotych, M. N. (2) dwa razy w ilości łącznej 2 gramów za łączną kwotę 100 złotych oraz czterem innym nieustalonym osobom w ilości łącznej 2 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 100 złotych, kwalifikując ten czyn jako występki z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazuje go na karę roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego J. Ł. jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierza mu karę łączną roku pozbawienia wolności, wykonanie której na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu J. Ł. na poczet orzeczonej w punkcie III wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania w dniu 7 marca 2016 roku od godz. 14.00 do godz. 14.45 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego J. Ł. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VI. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego J. Ł. do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

VII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku z czynem opisanym w punkcie II wyroku orzeka od oskarżonego J. Ł. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa w kwocie 300 (trzysta) złotych;

VIII. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z czynem opisanym w punkcie I wyroku orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci środka odurzającego marihuany, opisanego w wykazie dowodów rzeczowych na k. 48 akt pod poz. 1, nakazując jego zniszczenie przez KWP G.;

IX. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z czynem opisanym w punkcie II wyroku orzeka przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 47 akt pod poz. 2, 3 i 4;

X. przyjmując, że oskarżona **A. J.** dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu z tym ustaleniem, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi i kwalifikując go jako występki z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec niej warunkowo umarza na okres roku próby;

XI. uznaje oskarżoną **N. Ł.** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z tym ustaleniem, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, kwalifikując go jako występki z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazuje ją na karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnaście) złotych;

XII. uznaje oskarżonego **M. N. (2)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym ustaleniem, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, kwalifikując go jako występki z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazuje go na karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnaście) złotych;

XIII. zwalnia oskarżonych z kosztów sądowych.

XIV K 430/16

UZASADNIENIE

w zakresie dotyczącym oskarżonej N. Ł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. Ł. i N. Ł. byli w 2016 r. studentami Akademii (...) w S.. W okresie od stycznia 2016 r. do 7 marca 2016 r. w S., na terenie domu studenckiego Akademii (...) w S., N. Ł. zakupiła od J. Ł. łącznie 1,5 grama środka odurzającego w postaci marihuany i posiadała taką ilość substancji narkotycznej.

N. Ł. nie była uprzednio karana.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego J. Ł. (k. 29-31, 35-37, 39-40, 100-101, 102-103, 104-105, 133-134, 176-178), częściowo wyjaśnienia oskarżonych A. J. (k. 179), N. Ł. (k. 77-80, 102-103, 179-180), M. N. (2) (k. 92-94, 104-105) oraz w oparciu o pozostałe dowody ujawnione na rozprawie (k. 2-7, 9-11, 13-14, 47-54, 58-60, 67, 89, 96-98, 106, 146-179, 172).

Oskarżony J. Ł. słuchany w postępowaniu przygotowawczym w dniu 9 marca 2016 r. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów art. 62 ust. 1 z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art. 12 k.k. i wyjaśnił, że posiadał marihuanę, zażywał ją sporadycznie, nadto sprzedawał ją na terenie domu studenckiego w S., wśród nabywców wymienił A. J., N. Ł., M. N. (2).

Podczas kolejnego przesłuchania w dniu 9 marca 2016 r. oskarżony podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, podając nadto szereg szczegółów związanych z udzielaniem marihuany innym osobom w zakresie ilości udzielonego środka i jego ceny. Oskarżony przyznał, że zajął się sprzedażą marihuany, ponieważ chciał spłacić długi. W toku następnego przesłuchania oskarżony uzgodnił warunki dobrowolnego poddania się karze.

W toku kolejnych przesłuchań oskarżony J. Ł. był konfrontowany z pozostałymi oskarżonymi, zasadniczo podtrzymał swe dotychczasowe wyjaśnienia, precyzując je w niewielkim zakresie.

Na rozprawie w dniu 11 października 2016 r. oskarżony J. Ł. ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, składając szczegółowe wyjaśnienia.

Oskarżona A. J. słuchana na rozprawie w dniu 11 października 2016 r. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wyjaśniła, że posiadała 0,5 grama marihuany, zakupiła ją od oskarżonego J. Ł., chciała spróbować najmniejszą ilość, to był jedyny raz, gdy weszła w posiadanie marihuany, nigdy nie miała styczności z narkotykami. Oskarżona okazała żal i skruchę, wniosła o umorzenie bądź warunkowe umorzenie postępowania.

Oskarżona N. Ł. słuchana w postępowaniu przygotowawczym w dniu 25 maja 2016 r. przed prokuratorem nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wyjaśniła, że była zastraszana przez policjantów, mówiła to, co oni chcieli usłyszeć, podkreśliła, że nie kupowała od oskarżonego J. Ł. marihuany. Dodała, że wcześniejsze przesłuchanie trwało około 15 minut, policjanci zabrali telefon i przeglądali go. Oskarżona przyznała, że miała zapisany numer telefonu J. Ł. jako „K. J. (1)”. Poznała go w grudniu 2015 r. przez znajomych, nie widziała, aby sprzedawał on narkotyki, chodziły tylko takie plotki. Oskarżona dodała też, że nie jest skonfliktowana z oskarżonym. Od chwili, gdy Policja zabrała K., nie ma z nim żadnego kontaktu. Dodała, że nie zna też pani J., nigdy wcześniej jej nie widziała, nie zna też M. N. (2), chyba że z widzenia.

Podczas kolejnego przesłuchania w dniu 14 czerwca 2016 r. oskarżona była konfrontowana z oskarżonym J. Ł., podtrzymała swe dotychczasowe wyjaśnienia i dodała, że to, co mówi K. to jest słowo przeciwko słowu, nie znaczy, że tak było. Przyznała, że nie wie, dlaczego oskarżony złożył takiej treści wyjaśnienia, ona nigdy nie kupowała narkotyków, odmówiła odpowiedzi, czy kiedykolwiek zażywała narkotyki.

Na rozprawie w dniu 11 października 2016 r. oskarżona N. Ł. podtrzymała swe dotychczasowe stanowisko, dodając na pytania obrońcy, że nie ma pojęcia, dlaczego oskarżony J. Ł. ją pomawia, może zwrócił uwagę na jej wygląd, gdyż oskarżona wie, że podoba się chłopakom.

Oskarżony M. N. (2) słuchany w postępowaniu przygotowawczym w dniu 10 czerwca 2016 r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że zna J. Ł., nie są już kolegami, bo on go obciążył i próbuje coś ugrać. Dodał, że ponieważ został zapytany o Ł., to ma domniemanie, że to on go obciążył. Nie ma żadnej wiedzy, by J. Ł. posiadał bądź handlował narkotykami, nie zna A. J. ani N. Ł.. Dodał, że nie wie, jaki J. miał powód i motyw, aby na niego wskazać, on nic nie zrobił.

Podczas kolejnego przesłuchania i konfrontacji z oskarżonym J. Ł. w dniu 14 czerwca 2016 r. oskarżony M. N. (2) podtrzymał swe dotychczasowe stanowisko.

Wyjaśnienia oskarżonej N. Ł. nie zasługują na wiarę. Zebrany materiał dowodowy pozwala na stwierdzenie, że wyjaśnienia oskarżonej zmierzają wyłącznie do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Są one w zakresie postawionego oskarżonej zarzutu odosobnione w zebranych materiałach dowodowych, przeczą im wyjaśnienia oskarżonego J. Ł., który w sposób szczegółowy i konsekwentny opisał okoliczności udzielenia oskarżonej substancji odurzającej. Oskarżony J. Ł. składał kilkakrotnie wyjaśnienia, opisywał nie tylko zdarzenia związane z oskarżoną N. Ł., lecz także z innymi

osobami. Wyjaśnienia te zasadniczo uznać należy za spójne i konsekwentne. Wprawdzie oskarżony J. Ł. w toku postępowania przygotowawczego modyfikował swe wyjaśnienia w zakresie konkretnych ilości udzielanej substancji odurzającej, jednak modyfikacje te nie prowadzą do odmówienia wiarygodności relacji oskarżonego, skoro oskarżony w sposób logiczny wyjaśnił zmianę, nadto, co nader istotne, w innym zakresie wyjaśnienia J. Ł. są konsekwentne i nie ma powodów, by podważać ich wiarygodność, znalazły nadto potwierdzenie w relacji oskarżonej A. J..

Nie bez znaczenia pozostaje też fakt, że oskarżony J. Ł. nie był skonfliktowany ze współoskarżonymi, a zwłaszcza z oskarżoną N. Ł., skoro ona sama potwierdziła ten fakt już podczas pierwszego przesłuchania w charakterze podejrzanej.

Nie może być też uznane za przekonujące wyjaśnienie oskarżonej N. Ł., że pomówienie oskarżonego wynika z tego, że oskarżona podoba się chłopakom, a zatem oskarżony zapewne zwrócił uwagę na jej wygląd. Nawet gdyby rzeczywiście oskarżony J. Ł. miał zwrócić uwagę na oskarżoną, to trudno jednak na tej podstawie wnioskować, że z tego właśnie powodu miałby on bezpodstawnie pomawiać oskarżoną. Nie ma zatem żadnego logicznego i przekonującego powodu, dla którego oskarżony J. Ł. miałby fałszywie oskarżać właśnie oskarżoną N. Ł..

Rozważając relację J. Ł. w kategoriach pomówienia należy zauważyć, że wyjaśnienia te są zasadniczo spójne i konsekwentne w toku postępowania, nadto znalazły częściowo odzwierciedlenie w relacji współoskarżonej A. J.. Wreszcie należy zauważyć, że oskarżony J. Ł. nie tylko obciążał w swych wyjaśnieniach inne osoby, lecz także nie kwestionował swojej winy w zakresie popełnionych przestępstw. Niewątpliwie wymowa tych wyjaśnień i przyznanie się do winy może być postrzegane jako okoliczność łagodząca, jednak nie ma podstaw do twierdzenia, że treść wyjaśnień oskarżonego miałyby stanowić swoistą taktykę procesową zmierzającą do najkorzystniejszego zakończenia sprawy dla tego oskarżonego, a dla osiągnięcia tego celu oskarżony miałby się posunąć do kierowania fałszywego oskarżenia wobec innych osób. Takie rozumowanie jest nieuzasadnione i nieuprawnione w realiach sprawy. Należy przypomnieć, że przecież wyjaśnienia oskarżonego znalazły potwierdzenie w relacji jednej z osób będącej nabywcą środków odurzających, trudno zatem zakładać, że w pozostałych przypadkach oskarżony miałby bezpodstawnie obciążać pozostałych oskarżonych tym bardziej, że nie był z tymi osobami skonfliktowany. Nadto, co nie pozostaje bez znaczenia, oskarżony przyznał, że udzielał też substancji narkotycznych także innym nieustalonym osobom, a okoliczność ta dodatkowo przemawia za wiarygodnością jego wyjaśnień także w zakresie osób, których tożsamość znał i pamiętał.

Ocena wyjaśnień oskarżonej N. Ł. w kontekście całokształtu materiału dowodowego, w tym przede wszystkim wyjaśnień oskarżonego J. Ł., pozwala więc na odmówienie im przymiotu wiarygodności.

Wyjaśnienia oskarżonej A. J. uznać należy za wiarygodne, brak jest w tym zakresie dowodów przeciwnych, podważających wartość wyjaśnień oskarżonej, a podkreślić należy, że relacja ta znajduje odzwierciedlenie w wyjaśnieniach oskarżonego J. Ł., stanowiąc dodatkowy argument za wiarygodnością wyjaśnień tego oskarżonego i tym samym niewiarygodnością wyjaśnień oskarżonej N. Ł..

Wyjaśnienia oskarżonego M. N. (2) nie dotyczą bezpośrednio oskarżonej N. Ł., a oskarżony nie przyznając się do winy zmierzał do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Trudno zatem na ich podstawie weryfikować wiarygodność relacji oskarżonej.

Zeznania świadków K. A. i P. P. nie miały związku z zarzutem postawionym oskarżonej N. Ł..

Pozostały materiał dowodowy nie był kwestionowany przez strony, także brak było z urzędu podstaw do podważania jego prawdziwości i wiarygodności.

Zebrany materiał dowodowy i jego wymowa prowadzą do wniosku, że oskarżona N. Ł. wypełniła swoim zachowaniem, w sposób zawiniony, znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w ten sposób, że w okresie od stycznia 2016 r. do 7 marca 2016 r. w S., nielegalnie, wbrew przepisom ustawy, posiadała środki odurzające w postaci marihuany w ilości 1,5 grama netto, co stanowi wypadek mniejszej wagi.

Stan faktyczny nie budził wątpliwości w zakresie ilości posiadanej substancji narkotycznej, jej rodzaju. Zważywszy na niewielką ilość substancji narkotycznej i jej rodzaj, należało zakwalifikować czyn zarzucany oskarżonej jako wypadek mniejszej wagi stypizowany w art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

Nie stwierdzono w sprawie oskarżonej N. Ł. żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonej. Oskarżona jest osobą dorosłą, sprawną intelektualnie, zdolną do rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Przy wymiarze kary orzeczonej wobec oskarżonej Sąd kierował się dyrektywami określonymi w rozdziale VI Kodeksu karnego.

Sąd do okoliczności łagodzących zaliczył obecny ustabilizowany tryb życia oskarżonej, która pracuje zarobkowo, kontynuuje edukację. Nie bez znaczenia pozostaje też niewielka ilość i rodzaj substancji narkotycznych, będących przedmiotem czynu. Podkreślić należy dotychczasową niekaralność oskarżonej.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył natomiast stosunkowo dużą społeczną szkodliwość popełnionego przez oskarżoną czynu i taki też stopień winy, przejawiający się w tym, że oskarżona w sposób celowy i świadomy złamała porządek prawny.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że karą współmierną zarówno do stopnia winy oskarżonej jak i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa jest kara 30 stawek dziennych grzywny po 15 złotych każda, orzeczona na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. Orzeczona kara jest karą najłagodniejszego rodzaju, pozostaje też w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, co winno stanowić adekwatną dolegliwość dla oskarżonej i będzie wystarczająca dla osiągnięcia celów kary w zakresie oddziaływania wychowawczego jak i zapobiegawczego względem oskarżonej.

W tym zakresie orzeczenie o karze wobec oskarżonej N. Ł. winno odpowiadać wskazanej w art. 53 § 1 k.k. zasadzie prewencji indywidualnej oraz czynić zadość potrzebom prewencji generalnej. Trzeba też podkreślić, że kara grzywny będąc karą najłagodniejszą jest też karą najmniej dolegliwą zważywszy na dalsze konsekwencje dla oskarżonej, albowiem zgodnie z art. 107 § 4a k.k. kara grzywny ulega zatarciu z mocy prawa już po upływie roku od dnia jej wykonania, oczywiście pod warunkiem, że oskarżona nie popełni innego przestępstwa, za które zostanie prawomocnie skazana.

Na zakończenie należy dodać, że Sąd rozważał również możliwość warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonej, jednak w realiach sprawy należało zróżnicować sytuację współoskarżonych w tym postępowaniu zważywszy na ich postawę w toku postępowania, nie bez znaczenia pozostawała też ilość posiadanych substancji narkotycznych, co w konsekwencji nie dało podstaw do przyjęcia przesłanki warunkowego umorzenia postępowania w zakresie stopnia winy i szkodliwości społecznej.

Z uwagi na złą sytuację majątkową oskarżonej, która uczy się i pracuje, osiągając minimalne wynagrodzenie, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżoną z kosztów sądowych w całości uznając, że ich ponoszenie byłoby dla niej zbyt uciążliwe.